

(המשך מעמוד 61)

תואר, שלא התיק עיניו מרונית. ומאו אותה מסיבה השתנו חייהם של רונית וגורי.

רונית לא הסתפקה בכך שגורי מנהל מיפעל, אם כי הדבר סיפק לה כספים ונוחיות. היא רצתה את הגבר שלה לידה. גורי לא ייחס לכך חשיבות ואז נפלה רונית לזרועותיו של הטייס. שהוא גבר גשוי ואב לילד בן שלוש. שנה וחצי נמשך הרומן הסוער בין רונית והטייס. גורי שם לב לשינוי שחל באשתו, ושכר אנשים על מנת שיבלשו אחריה. שיחות הטלפון שלה הוקלטו, והמפיגשים המרגשים שלה ושל הטייס נרשמו ודווחו לבעל.

גורי לא ידע כיצד לנהוג. הוא נועץ באביו שבע-הנסיון, שפסק מייד: גירושן! "אהבתי אותה", אומר גורי בכאב, "לא יכולתי לוותר עליה. חשבתי גם על הילדה שלנו. לא רציתי שביתנו יהרס."

גופה

במכונית

מישפחתו של גורי לחצה עליו שיתן גט לרונית הוא לא רצה. רונית לא היתה יכולה לנתק את הקשר העמוק שלה עם הטייס והמשיכה להיפגש עימו בר מקומות מיסוד. הם היו נפגשים בבתי מלון שונים, ובפרדס ליד רמת-השרון, מקום מגוריו של הטייס, מספר גורי.

לבסוף סודרה פגישה בין שני הגברים. נפגשו בבית-קפה, בשעות הבוקר, נזכר גורי. "הייתי כבר שבור לחלוטין ורציתי לנסות לדבר אל ליבו. ביקשתי ממנו שלא

הרגע המאושר: גור עם רונית בחתונה, חושיטיס רגל על מנת שאמעד.

לדברי גורי, קרוביו מטרידים אותו בלילות. באיומים על חייו: "שכרתי שר מר-ראש. בהתחלה הוא שמח לשמור על אדם עשיר שכנראה מדמיין את הכל, ש' הרי קשה להאמין שכך הם פני הדברים. אבל היום הוא האדם שיכול להעיד על מה שעושים לי."

"בלילות אין גורי מצליח לעצום את עיניו. לפעמים, כשאני מצליח לעצום עין, מטר-טר פתאום הטלפון ומהעבר השני נשמעים איומים על חיי, אני אדם מבהול ועייף. שדבריו נשמעים כסיפור בלהות שקשה להאמין לו. גם אלה שרוצים לסלקני יודעים זאת, ובדרך שיטתית זו הם רוצים להכניס אותי לאישפוז."

זלמן פוזאייב (שני מימין) וראשי חגיגות * הכל סביב התמוטט.

גילה של הילדה שלנו כאשר אמה הת-אבדה, נזכר גורי. "הפחד הנוראי הזה, שהילדה תשא על כתפיה את שנואה רונית, הבהיל אותי. לכן הבאתי אותה לטיפולה של מישפחה אומנת. היום הילדה מוגנת במסגרת מישפחתית, נמצאת תחת חסותה של פסיכולוגית, ואני מבקר אותה כל יום."

לא היתה זו הצרה היחידה שניחתה על גורי, שכן באותה עת חלה אביו, זלמן סוזאייב. "התגלה אצל אבא סרטן ברי-אות", מספר גורי. האב עתיר-הנכסים חילק אותם בין בני המשפחה בעודו בחיים. את גורי מינה יושבראש מועצת המנהלים של חברת פלארו, ואחרי ארבעה חודשים נפטר.

"הכל התמוטט", אומר גורי. "כל הבי-טחון שחשתי בזכות המעמד הכלכלי אליו אני שייך, התמוטט כבניין קלפים. הביט-חון הפך לפחד ולבהלה. אשתי איננה, אבי איננו, אימי מאושפוט ועלי מוטלת האחריות העצומה שהוריש לי אבי במצב זה הפכו שאר בני משפחתי לאוייבי. לפני מותו של אבא כולם היו נהדרים אלי, והיום הם מנסים לסלקני ולאשפו אותי במוסד."

מפוניתה, חסרת הכרה. הנער הבין שעליו לנסות להצילה והחל להנשימה מפה-אל-פה. בשעה שעשה זאת גברו עליו יצריו והוא ביצע בה מעשה מגונה. לאחר שנרגע נבהל ממה שעשה ותחליט לנהוג את ה-מכונית למקום מרכזי.

הנער אחוז האימה התניע את המכונית והחל לנהוג בה בין העצים. נרגש ומבו-הל, כשאשה חסרת הכרה שוכבת לצידו והמכונית נתקלת בעצים, הצליח הנער להובילה אל מרכז המגורים ברמת-השרון. הוא הסתתר מאחרי אחד הבניינים, והמתין שמישהו יגלה את המכונית ואת האשה שבתוכה. כעבור זמן התגלתה גופתה של רונית. עלידי פועלי האשפה שעברו ב-מקום. החקירה הובילה אל הנער, ועתה נערך מישפטו.

איומי-טלפון

בלילות

גורי נותר עם בתו בת השש, בודד וחסר-אונים. "רונית היתה בדיוק ב-

מיטין: אריה דולצין, אנט דולצין ואלימלך רימלט.

יהרוס שני בתים, את שלו ואת שלי. ניסיתי אף לשוחח עם אשתו, אם בנו.

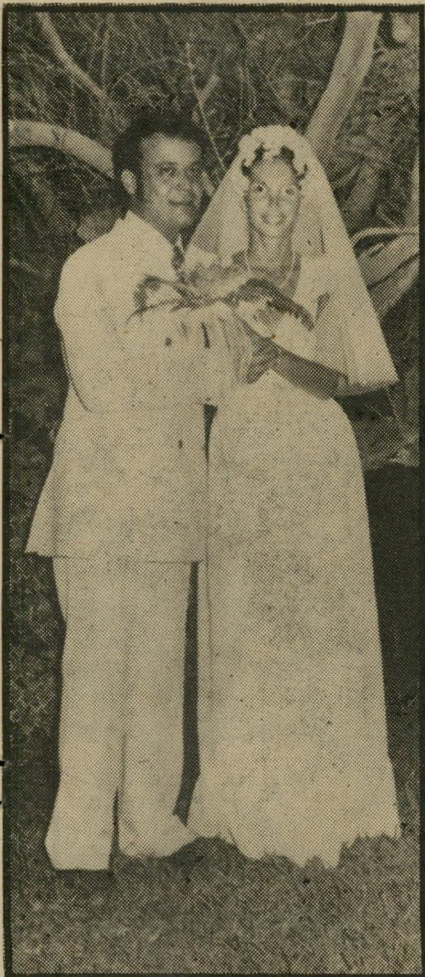
לפגישת הבעל והמאהב היו תוצאות.

זמן מה אחרי הפגישה נסע המאהב ל-ארצות-הברית. מאוחר יותר נסעה רונית לאיטליה, עם בתה הקטנה. "חשבתי ש-נסעה על מנת להירגע, אבל בעצם היא נסעה בכדי לפגוש את אהובה", מספר גורי. "אני לא יודע מה בדיוק התחולל בין השניים, אך אני יכול לנחש, שהגבר הזה החליט לסיים את הרומן."

כעבור כמה ימים שבה רונית לארץ. היא היתה שפופה ומדוכאת. גורי הבין שהרומן הסתיים והחליט להמתין עד ש-תתאושש. אחרי שלושה ימים קמה רונית בבוקר, הביאה את הילדה לגן-הילדים, ערכה קניות, טיפלה בבית ויצאה. היא כיוונה צעדיה לבית-מרקחה. התברר ש-קנתה כמות גדולה של סם-הירגעה. בלעה אותו ונסעה במכונית המפוארת שלה ל-פרדס, סמוך למקום מגוריו של מאהבה.

גורי לא ידע דבר.

בלילה הוא הוועק עליידי המישטרה, ואז נודע לו שאשתו כבר אינה בין החיים. היא נמצאה עליידי נער בן 16 בתוך

גור ורונית, ששק של צרות.